



Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA



EL SILENCIO DE OTROS

Espanya, 2018

Direcció i guió: Almudena Carracedo

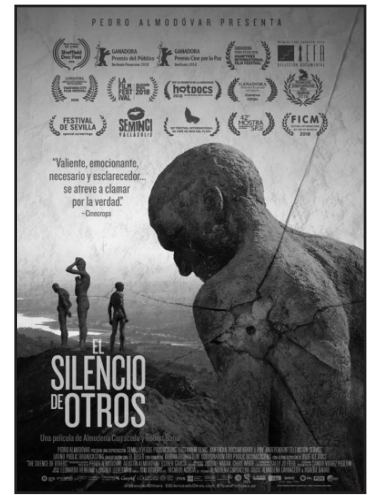
i Robert Bahar

Durada: 95 min

Gènere: documental

Idioma: castellà

Data d'estrena: 16/11/18



Els que jauen a les cunetes

A pesar de ser un dels temes sobre els quals més llibres, articles i opinions se'n han escrit, la Guerra Civil, i molt especialment les seves conseqüències (40 anys de dictadura feixista) segueixen sent temes desconeguts, secundaris en l'ensenyament públic i en moltes ocasions tabú a famílies, amics o altres fòrums d'opinió.

El silencio de otros (Almudena Carrasco i Robert Bahar, 2018), Premi del públic al Millor documental en la passada Berlinale i nominada al millor documental en els Premis del Cinema Europeu, es presenta amb la voluntat de tornar a escriure a la sorra aquelles històries que tots creiem conèixer, però que segueixen sent esborrades per la marea de l'actualitat i l'oblit institucional. Amb una estructura que gira al voltant de la querella contra els crims del franquisme davant la justícia argentina, la pel·lícula es revela com un thriller polític que avança com una allau, recopilant suports i oposicions, però progressant com progressen totes aquelles causes la moralitat de les quals no admet cap mena de dubte.

Possiblement, després d'un inici potent, el documental de Carrasco i Bahar es ressent en part d'un format convencional, una narració massa orientada a posar en context al públic internacional i alguns desenfocaments temàtics. No obstant això, la seva força rau en haver sabut trobar testimonis que vagin conformant un mapa de l'horror, fins al punt que sigui impossible moralment negar a aquestes persones les seves peticions. Es tracta d'un documental que pren partit, que desmunta els arguments contraris a la seva tesi amb paraules i fets, que posa davant d'un mirall a aquells covards que prefereixen oblidar per no veure's reflectits en alguna cosa que van fer i van patir els nostres avis i que, donades les circumstàncies, tots podríem arribar a fer.

Els directors, tot i comptar només amb un rodatge a l'esquena (Made in LA, 2007) demostren, a banda del seu compromís, una gran capacitat per estar a prop de les persones, per saber escoltar i donar valor a aquestes paraules, al testimoni parlat més que a les dades. Malgrat estar basat en l'emoció, el documental sorprèn per la

seva claredat, per la seva posada en valor de la justícia universal com un avanç indiscutible de la humanitat i per la divisió que traça entre justícia i venjança. Sorprenen els seus testimonis, i també totes aquelles persones que s'aixequen i segueixen creient a pesar de tants contratemps i entrebancs institucionals, protagonistes que no es resignen al fet que la història d'aquest país sigui la més trista de totes perquè sempre acaba malament. Dóna la sensació que els centenars, els milers de llibres que s'han escrit sobre la guerra, la dictadura i la transició mai podran ser tan potents com el testimoni de, per exemple, Maria Martín explicant com els feixistes van matar a la seva mare i la van deixar en una cuneta. No serveix de res oblidar sense perdonar ni guarir, de res serveix voler tancar ferides que segueixen infectades, de res serveix voler enterrar un passat si molts dels seus protagonistes encara esperen aquest enterrament, jaient sense nom al costat de carreteres anònimes.

Cinema Truffaut